

Sols per record

Si anem a les golfes d'algunes cases, trobarem penjat d'un clau clavat a la paret i a bona alçada perquè per a res destorbi, algun llum de ganxo; està cobert de rovell que li fa de mortalla. La soletat el mata, deu sentir gran enyorança quan deu pensar que abans vivia en mig de la família, tant a la cuina com a la sala, tant l'amo com els criats el portaven

a la mà amb gran mirament, i la mestressa cuidava de que sempre fos net i polit i fes tot el goig possible.

Ara, viu arreconat, i amb ull vergonyós mira a la bombeta elèctrica com resplandeix triomfant.

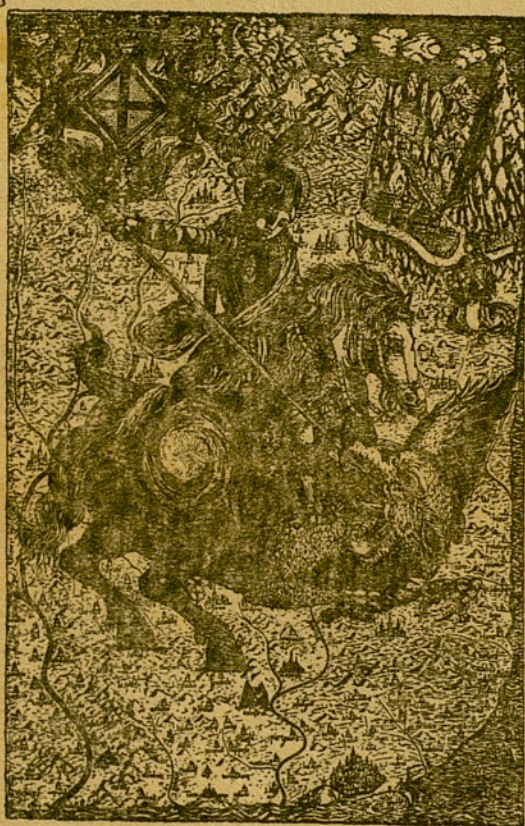
Es la veu forta i potent del progrés que l'ha obligat a recollir-se a la golfa o bé al quarto dels mals endressos.

Si seguim les golfes i trespols morts, en trobarem tants de trastos que abans tenien tota la nostra pon-

deració per el bon servei que ens prestaven i avui es moren a la foscor, els uns, atapeïts de queres i menjats per els pacients corcs, i els altres per el desgast quiet del rovell; la pols i les teranyines els tapen la cara perquè la vergonya els molestaria al pensar que en justícia han estat substituïts per altres que han vingut a donar més bon serveis que no donaven ells.

Homes... trastos de l'antic règim... penseu... penseu.

J. MAR.

NIT DE SANT JORDI

Una pluja d'Abril ha obert les roses
i la lluna camina pel jardí;
al cel més tendre que les flors descloses
hi ha un tremolor d'estels i serení.

L'hora és tranquil·la, fonda, ampla i calmosa,
passen uns núvols de flonja blancor,
passen com una nau silenciosa
i es perden cel endins sense remor.

Un aire fresc com un alè de rosa,
que se'ns detura un xic a cada pols,
sota la pell de mica en mica ens posa
un xic de fred d'Abril d'aquell tan dolç.

No dorm tot en la nit, algú vigila:
dalt a la cambra del castell ve

hi ha un llumet que titil·la,
talment la tremolor d'una pupil·la.
que no es pot adormí.

Hi ha un fill i un pare que, en llevant la taula,
cada any, aquesta nit,
no es saben dir paraula
i amb gran tristesa es miren fit a fit.

Que aquell cel obert a la bonança
i aquell corre-hi dels núvols sense fi
els diu al cor:—Quina és vostra esperança?
vau neixê esclaus, i esclaus heu de morí?

Cada any que passa, amb la finestra oberta,
i amb els cabells al vent,
esperen mitja nit, per si els desperta
el cavall de Sant Jordi furient
que renilli i els dongui el crit d'alerta.

Que es diu que l'home que ha sentida
la veu d'aquest cavall,
té l'ànima salvada i redimida
i no se'l pot fê esclau, ni a cops de mall.

—Pare, qui és aquesta veu que canta?
—És ta mare que breça el teu germà.
—Si ens adormiu amb tan dolça complanta,
com voleu que ens desperti demà
el renill del cavall que ens espanta
i se'ns ha d'emportâ?
—Adeussiau! No el sentiú com renilla
núvols enfora i enllà del cel blau?
—Calma, fill meu, és un núvol que brilla,
que no sigui el cavall del Comte Arnau!

—No és el Comte l'Arnau que se m'emporta;
que és de Sant Jordi el corsê esfereït;
si no heu sentit aquella veu tan forta,
ai, pare, és que teniu l'ànima morta
i ja sou carn d'esclau sense esperit!

VENTURA GASSOL.

